

отъ непріятелѣ го подирини и, дебишкомъ, мжчѣхъ са живѣ да го уловятъ. Въ това врѣме, дордѣто онези са примичахъ и бѣхъ доближили, една муха ужива царскія синѣ, по челото и той трепнува изведнажъ та са събуди и побѣгна татѣкъ въ шумака, дѣто намѣри една пещера и тамъ са завря да ношува. А отъ непріятелѣ надодохъ и други, та станахъ мнозина, които сѣ го търсѣхъ до заранта. Тукъ тамъ наскочихъ пещерата, дѣто загашихъ отрѣдомъ да го уловятъ. Слънцето бѣше изгрѣло, а царскій синѣ са успалъ и едвамъ, като зачу глѣчката, прибуди са и, растреперанъ, незнаеше какво да прави: «вчера мухата ма избави сега кой ще ми помогне? думаше той. Когато вече войнитѣ щѣхъ да нахѣлтатъ въ пещерата и да го уловятъ, отъ заранѣта единъ паякъ бѣше сѣ исплелъ мрѣжа тъкмо на пещерената дупка, дѣ стоѣше като затулена. Единъ отъ непріятелскитѣ войни съгледа паяжината и рече на другаритѣ си: « Да не влизамъ напраздно ; ако бѣше тукъ тѣзи паяжина не стояваше, защото като влазяше вътрѣ той щѣше да ѝ раскѣса. И тѣй си заминахъ, а царскій синѣ остана да сече гвоздей отъ страха. Тогава той са сумяса за Божиитѣ работи и рече: Боже миличакъ! Ти вчера направи да ма отърве една мушица, а днесъ ето единъ паякъ ми упаси живота! Какъ да ти поблагодарѣ за голѣмата милость, що ми показа въ тѣзи случка? Сега разумѣхъ, че ти сичко си мѣдро паредилъ. Прости ма създателю Всеблагій!

Немѣри о човѣче, за божитѣ създація, каквито и да били тѣ; защото сѣко нѣщо е направено отъ Бога, който си знае работата. Царскій синѣ мѣмрѣше за мухитѣ и паяцитѣ, но тѣй му отървахъ живота, и той са увѣрява на божата промисль.

Нѣкой си многознайникъ сѣдна да мисли и да са чюди на тиквата, която ся държи за тѣнкія си коренъ а крушата, що е много по-малка да виси върху дибело дърво. Но кога си полегналъ подъ дървото на